

העם

האם הוא יעבור?

הקומדיה שנערכה השבוע

בגדה המערבית הזכירה

את, המיצעד עז

רומא שד מוסוליני

הפאשיון השתולל השבוע בישראל. לא היתה זאת עוד תופעה מצטנעת, נחבאת אל הכלים, מתחזה, מסווה את עצמה. היתה זאת התפרצות שחצנית, בוטחת בעצמה, מול פני ממשלה שכמה מן חבריה הודו עימה בגלוי, והאחרים התפלשו בעפר כעלובי־נפש וכחסרי־אונים. מה שהתרחש ברחבי הגדה המערבית ביום השני הזכיר, יותר מכל, את „המיצ׳׳ עד על רומא״ של בניטו מוסוליני, מציא הפאשיון המקורי, בשנת 1922. היה זה אתגר חזוף, שנועד לחשוף לעיני כל את חידלונה של ממשלה עלובת־נפש, את חוסר־האונים של בית־המישפט, את שפית־קומתו של הצבא.

מִשְׁרֵת־אשׁ״ף. יומיים לפני כן נערך

לתרגום לגרמנית או לאיטלקית כדי לִהבין את מלוא משמעותן. הכנסת ישיבה אינ־אונים ואינ־עונים מול התפרצותו של שרון — השר היחיד ב־ממשלת־הגרונטאות של הליכוד המתפקד במלוא המרץ. יו״ר הכנסת, יצחק שמיר, שליבו עם אנשי גוש־אמונים ודעחו כ־דעתם, פשוט ערך פוטש נגד הפרלמנט שעליו הוא הופקד ברגע של חולשה. הוא ניתק את המיקרופונים וסתם את פי מתנגדיו.

לפני שני דורות היה איש כמוהו שולח, בוודאי, כיתת־חיילים כדי לפזר את חברי־הפרלמנט.

הפוסט־הטרויאני. דעת ההיסטוריונים היא שבניטו מוסוליני, וזכריו בארצות אחרות, לא עלו לשלטון בגלל כוחם — אלא בגלל אובדן־האמונה, הפחדנות ועלי־בנות־הנפש של מגיני הדמוקרטיה.

לפני הציבור הישראלי, עמדה שאלה זו השבוע בכל חריפותה. האם מול ה־אספסוף המשולחב של גוש־אמונים עומד ציבור דמוקרטי, המוכן להגן על ערכי היסוד של חייו? האם נותר די כוח ב־שיכבה המדינית של ישראל כדי לבלום ולסלק איש כמו אריאל שרון? האם יהיה מי שיסלק בעוד מועד את הסוס הטרויאני

מוסוליני (משמאל) המיצעד עז רומא, אוקטובר 1922 קומדיה בחסות הצבא

של הפאשיון הישראלי, שהוגנב אל תוך המחנה? השבוע היה צורך באופטימיזם רב, כדי להשיב בחיוב על שאלות אלה.

הממשלה

ליקוי אורות

השדט אמר: „היוצא

אחרון יכבה את האור״.

אך אי־אפשר

היה לקרוא אותו

לפתע כבה האור. החשמל נפסק בארץ כולה. זה היה בשלוש אחר־הצהריים. כל פעולה היונקת את כוחה מן האנרגיה המיסטרית היוצאת מן הקירות החוטים — פסקה. כשירד הערב — ירד החושך על ה־מדינה. במשך שעה ארוכה — ובכמה איזורים במשך שעות ארוכות — בא ה־אור היחידי מנרות מהבהבים.

בשביל האדם הישראלי, היתה זאת חוויה שהחזירה אותו מאה שנים אחורה. אין בן העידן המודרני מתאר לעצמו כלל עד כמה הוא תלוי בורם החשמל. מאות פעולות יומיומיות שלו זקוקות לאנרגיה זו. אף מבלי שירגיש בכך, בהדליקו אור, בהתניעו מכונה, בהפעילו את החימום או הקירור בבית, בנסולו את מכשיר־הגילוח, בפתחו את המקרר — כלל אין האדם מודע לכך שאין זה חלק מן הטבע. אלא פרי הגאון האנושי המספק אנרגיה זו. והנה, מחלק קטן של שני אנשים יכול לשתק את החיים במדינה כולה. בחלק גדול של העולם, האנרגיה באה מן הדלק הנוזלי, וחלק גדול של הדלק הנוזלי בא מארצות־ערב. הדבר מסביר (המשך בעמוד 37)

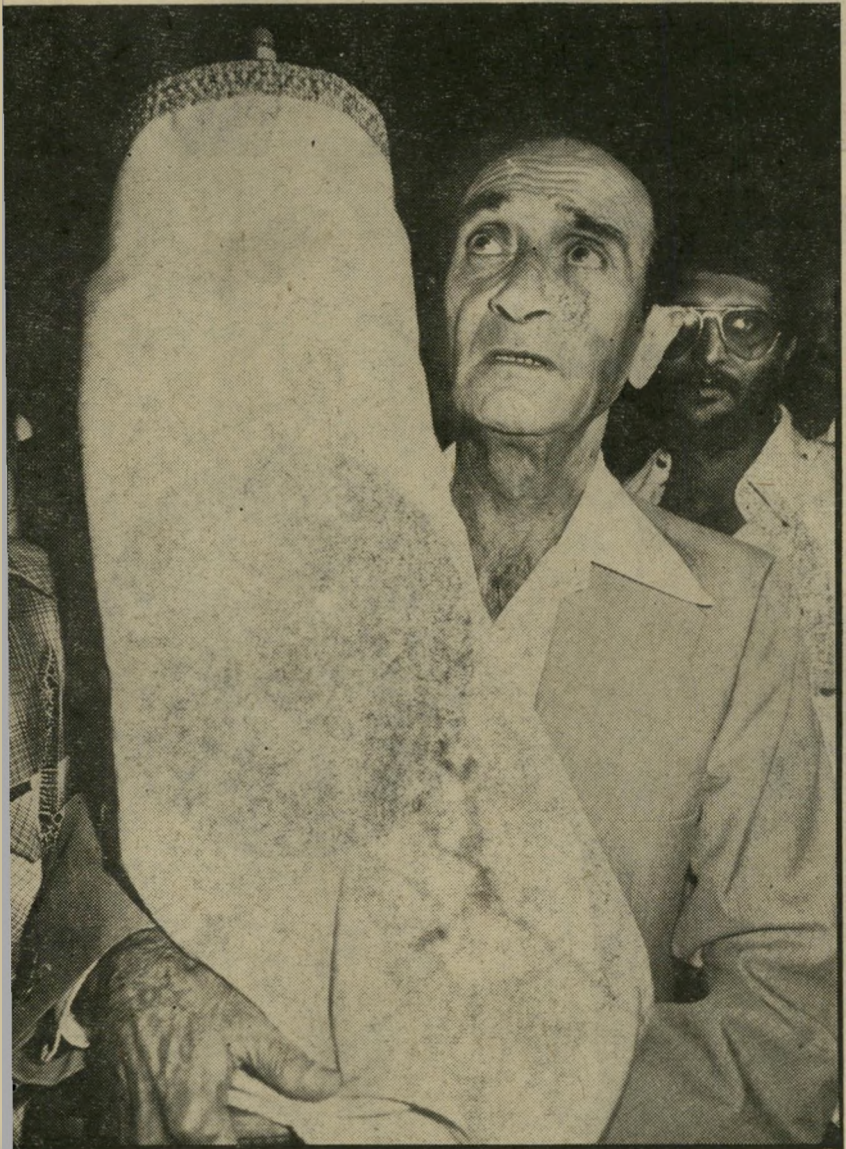
כה באלון־מורה הפגנה גדולה של ביווי בית־המישפט. כאשר, באתר, האסור־להתי נחלות על פי צו המוסד המישפטי העל־יון של המדינה, מתכנסים פורע־החוק, בהנהגתם של שרי־הממשלה, חברי־כנסת ופקידים בכירים. שייצגו את ראש־הממשלה עצמו. בין אלה הופץ כרוז, שהגדיר את בית־המישפט העליון של המדינה כ־„כלי־שרת בידי אשׁ״ף (ראו מיסגרת). ביום השני נערכה ההתקפה האמיתית. מבחינה מיבצעית, היה זה דבר מנוח — כמותו מיצעד־על־רומא. לפי עדויות היסטוריות, די היה או בגדוד אחד של הצבא האיטלקי כדי לשים קץ לקומדיה. אך ה־צבא לא הופעל, מפני שראשי היו, בסתר־ליבם, שותפים למוימות של „מחדשי ימי רומא כקדם״.

כך, ברחבי הגדה, היה די בגדוד אחד של צה״ל, אילו הופעל ברצינות, כדי לשים קץ למישחק השחצני של פורע־החוק, אחת ולתמיד. אך הצבא הופעל כצד ב־מישחק, כשחייליו נאלצים להשתתף ב־קומדיה של דילוגים על הגבעות אחרי אנשי גוש־אמונים.

איש לא יכול היה לשכוח כי הרמטכ״ל, רבי־אלוף רפאל איתן, השמיע לא פעם ב־פומבי דיעות, שביניהן ובין דיעות גוש־אימונים אין הבדל כלשהו. פוטש נגד הפרלמנט. בשעה שעל הגבעות נערכה הקומדיה־בהמשכים, נשמע בכנסת קולו השחצני של המנהיג האמיתי של הגוש, אריאל שרון. בלשון פאר־שיטתית בוטה, כשהוא מעלה על נס את אנשי הגוש כחלוצי האומה — באותה שעה עצמה שבה התגרו בצה״ל בכל רח־הגדה — השמיע שרון את מתנגדי גוש־אמונים, אנשי מחנה־השלום, במושג־גים הלקוחים מן הלכסיקון הפאשיסטי ה־בינלאומי: „מתגמדים“, „אכולי שינאה עצמית“ וכיוצא באלה — מושגים שיש

שרים, ח״כים, המושל הצבאי והמונכ״ל שר

שיחת

שר התחבורה

„אשא עיני אל ההרים, מאין יבוא עזרי“, שר השר חיים לנדאו ועימו המוני המקיפים, שבאו לחגוג את ביטול בית־המישפט הגבוה לצדק. בית־המישפט עדיין לא החליט על חוקיות הפקעת הקרקעות.

המונכ״ל

אליהו בן־אלישר הגיע עם אשתו, ניצה, חבש כיפה שחורה ורקד תחת נס הונולות אריאל.

ה תירוץ: הקפות שניות של שימחת־תורה. המטרה המוצהרת: חנוכת התי נחלות אלון־מורה. המטרה האמיתית: כזי יון בית־המישפט העליון.

„מחר יאמרו עלינו שאנחנו פורעי־חוק!“ גיחך המנחה. „חה. חה. חה!“ ענה הקהל המשולחב. „ולנו לא איכפת!“ זעק המנחה. „לא! לא! לא!“ קראו ההמור־נים.

הכלי־זמרים פצחו בנגינה עליוה. שהי מכות־תוף והקהל מתחיל לרקד. „עם בג׳ים ובלי בג׳ים!“ קרא חנן פורת. „מי זה בכלל בית־המישפט?“ ענה הקהל.

„אנחנו נוכיח לכולם“, הרעים קולו של הד״ר ישראל אלדד־שייב, תוך שהוא מנור־פף ידו קדימה. „פה יהיה ישוב גדול!“ קרא ר׳ אריק שרון, חובש הכיפה הסרוגה. „השומרון שלנו!“ ענה אחריו רבי לנדאו, כשעיניו מופנות מעלה־מעלה.

היו גם כאלה שרק חוללו, כמו מנכ״ל מישרד ראש־הממשלה, אליהו בן־אלישר, שחבש כיפה שחורה אשר כיסתה את כל ראשו. כרת וכדיון, ומי שבימיהול משמש כמושל הצבאי של שכם, יוסף לונק. שניים אלה התכבדו בנשיאת ספר התורה, האחד על עורתו להתנחלויות והשני כדי „לעי־שות סולחה עם הצבא“.

באותה שעה תיכננו אנשי גוש־אמונים, ככיכול בחשאי, את העימות הגדול עם צה״ל שנערך כעבור יומיים. שני שרי־ממשלה, ידידו האישי של